

## Arrest

nr. 207 826 van 17 augustus 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. UFITEYEZU  
Broustinlaan 37/1  
1090 JETTE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2018 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen alsook tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 augustus 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en “*dringende maatregelen*”.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2018, om 14:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. LEYS, die *loco* advocaat J. UFITEYEZU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2018 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoeker op 3 augustus 2018 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. Verweerder werpt terecht op dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”*

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd op 3 augustus 2018 ter kennis gebracht. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 4 augustus 2018 over tien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 14 augustus 2018 aan de Raad bij aangetekende brief ingediend, terwijl de laatste nuttige dag 13 augustus 2018 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden. In het verzoekschrift wordt de laattijdigheid van het beroep niet toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is. Verzoeker meldt slechts dat hij de nodige ijver aan de dag heeft gelegd die huidige procedure vereist. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij van mening is dat het beroep tijdig werd ingesteld, maar verweerder merkt terecht op dat verzoeker zich hiervoor slechts baseert op de datum van het verzoekschrift en niet op de poststempeldatum van de brief waarbij het beroep werd ingediend. Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep laattijdig.

De vordering tot schorsing moet dan ook als onontvankelijk worden verworpen.

2.3. Het verzoekschrift vordert daarnaast *“het bekomen van dringende maatregelen”*.

Los van het feit dat een vordering tot voorlopige maatregelen accessoir is bij de vordering tot schorsing, moet een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij een afzonderlijk verzoekschrift worden ingediend (artikel 44 van het PR RvV). Dit is *in casu* niet het geval.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is dan ook onontvankelijk.

3. Wat het inreisverbod betreft, wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onderscheiden van de vordering tot schorsing van een verwijderingsmaatregel.

De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van verweerder tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

Verzoeker toont niet aan dat *in casu* een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. In het verzoekschrift voert hij aan dat hij vastgehouden is met oog op verwijdering, dat de vasthouding onwettig is en dat dit de huidige procedure rechtvaardigt.

Deze summiere uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op verzoekers vasthouding, waarvoor de Raad geen rechtsmacht heeft.

Verzoekster brengt verder geen concrete en gestaafde gegevens aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, los van de vraag of de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig *in casu* op zichzelf voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat een specifiek rechtsmiddel bestaat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde (artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet).

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod, en dus een bespreking van enig middel, zich opdringt.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, alsook tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

S. VAN CAMP